

det kan man ikke føre igennem, idet nemlig Dyr kunne blive immune ved en Tuberkulinindsprøjtning. Hvis jeg har en Flok Kvier til Salg, og jeg ønsker at vide, om de ere tuberkuløse, og der falder en halv Snes Stykker af dem, saa siger jeg: jeg vil sælge alle dem, som ere saldne. En Mand kommer saa og vil købe dem, og han forlanger, at de skulle staa for en Tuberkulinundersøgelse. Det er da meget muligt, at ikke et eneste af disse Dyr vil reagere efter Indsprøjtningen, idet der nemlig indtræder en Immunitet som Følge af den tidligere Indsprøjtning, saa at den senere Indsprøjtning ikke viser nogen Indvirkning paa dem. Derfor tror jeg, at man, hvis man virkelig skal gribe ind derimod, maa forlange, at de Kvier, som ved Statsundersøgelsen vise sig ikke at kunne staa for Tuberkulinundersøgelsen, af den Dyrlæge, som udfører Forsøgene, skulle have et Mærke; hvis Bestaafenhed Regeringen bestemmer; det kan jo f. Eks. sættes paa et Horn. Man vil maaste dertil sige, at dette Mærke let kan forblinde, derved at Hornet vokser ud, og det er ganske rigtigt; men i nogle Aar vil dog et saadant Mærke kunne staa — saafremt Hornet ikke knækker af — og det vil være tilstrækkeligt; thi hvis Kvien i Løbet af to eller tre Aar ikke er bukket under for Sygdommen, vil den rimeligvis have overvundet Sygdommen og vil uden Skade kunne gaa i Haanden. Det forekommer mig, at der kun kan være Tale om at gøre dette lige over for Kvier, saaledes at Kvier, hvis Gjere saa Statsundersøttelse til Tuberkulinundersøgelse, absolut bør mærkes paa en eller anden Maade, saa at Køberne ere sikre paa ikke at bringe Tuberkel sygdom ind i deres egne Besætninger. Jeg vil tillade mig at henstille til den højtærede Minister, om der kan gøres noget i denne Retning, og i øvrigt vil jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget, som absolut er ønskværdigt for Landbruget.

Indenrigsministeren (Hørring):

Den Gang Loven af 14de April 1893 om Statsundersøttelse til Bekæmpelse af Tuberkulose hos Kvæget var til Behandling i Rigsdagen; blev det fra alle Sider erkendt, at det, man her gik til, var et Forsøg, og at man endnu ikke havde tilstrækkelig Kundskab til Virkningen af det Mittel, som man her vilde bruge til at bekæmpe den omhandlede Sygdom, men at Tiden var kommen til at gøre et Forsøg i saa Henseende, navnlig under den Form, at man tilbød de Kreaturejere, som vilde foretage Forsøg, en Hjælp af Statskassen til Afholdelse af en

Del af Udgifterne. Hele denne Foranstaltning hviler altsaa paa Princippet: Hjælp til Selvhjælp. Det gjaldt derfor i høj Grad om at interessere selve Landbruget for at arbejde for Foranstaltningens Fremme; det var nemlig væsentlig afhængigt af Landbrugets egen Stilling dertil, om Forsøgene overhovedet skulde gøres. Smidlertid blev denne Lov, som vi saaledes vedtog i 1893, kun en midlertidig Lov, idet dens Gyldighed blev begrænset til 5 Aar, Loven mistet sin Gyldighed den 1ste April 1898; og vi ville saaledes ventelig allerede i Samlingen 1897—98 komme til at tage hele dette Spørgsmaal op, og Tiden vil da ogsaa forekomme det mig, være kommen til at afgøre, om man kan gaa videre paa den Vej, som man beghndte at staa ind paa ved Loven af 1893. Derimod tror jeg rigtignok, at det vil være for tidligt nu at komme ind paa en Udvikelse af Loven. Jeg vilde være meget betænkelig derved; og skønt jeg anerkender den meget store Betydning, som netop de af Landbruget hidtil udførte Forsøg have haft, mener jeg, at man paa den anden Side ogsaa vil erkende, at Reglerne i en Lov om disse Forhold vilde være meget dybt ind og vilde føre Følger med sig, som man maaste dog i Øjeblikket ikke kan overse. Som sagt, jeg skulde derfor meget raade til, at man lod dette Spørgsmaal hvile, indtil vi komme til en Revision af Loven; der er, som sagt, ikke saa lang Tid dertil. — Med Hensyn til de Foranstaltninger, som det ærede Medlem omtalte, skal jeg kun sige, at for saa vidt de gik ud paa at foreskrive Tuberkulinprøver for de Dyr, som søge Præmie, saa vil jeg ikke anse mig for berettiget til at indføre saadanne Regler administrativt. Det ærede Medlem omtalte, at der allerede i Forslaget til Loven af 1893, saaledes som det blev forelagt af Regeringen, fandtes en Bestemmelse, der gik i den af det ærede Medlem ønskede Retning; den gik nemlig ud paa, at Indenrigsministeren skulde have Myndighed til at give en saadan Forordning, som den her omhandlede. Men det var allerede den Gang klart for Ministeriet, at der ikke kunde blive Spørgsmaal om at bruge denne Myndighed lige straks, men at man maatte vente, indtil Forholdene havde fæstnet sig, og indtil Undersøgelserne havde naaet en tilstrækkelig Sikkerhed. Smidlertid gik denne Bestemmelse ud af Lovforslaget i Folketinget under Tilslutning fra Regeringens Side, og da saaledes Bestemmelsen har været under Behandling i Rigsdagen, men er faldet ud af Forslaget, vil jeg ikke anse mig for berettiget til administrativt at foretage noget paa dette Omraade, selv om der maaste ellers kunde